“ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ପାପର ବୋଝରୁ ହାଲୁକା ହେବା ପାଇଁ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ଏବଂ ସଚ୍ଚୋଟ ଭାବରେ ନିଜର କର୍ମ କାହାଣୀକୁ ବାବାଙ୍କୁ ଲେଖିକରି ଦିଅ ତେବେ କ୍ଷମା ମିଳିଯିବ’’ ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସଂଗମଯୁଗରେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ କେଉଁ ମଞ୍ଜି ବୁଣିପାରିବ ନାହିଁ ?

ଉ□ର:- ଦେହ-ଅଭିମାନର । ଏହି ବୀଜରୁ ହିଁ ସର୍ବ ବିକାରର ବୃକ୍ଷ ସୃଷ୍ଟି ହେଉଛି । ବ□ମାନ ସମୟରେ ସାରା ଦୁନିଆରେ ୫ ବିକାରର ବୃକ୍ଷ ବିସ୍ତାର ହୋଇଛି । ସମସ୍ତେ କାମ-କ୍ରୋଧର ବୀଜ ଲଗାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ବାବାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମିଳୁଛି - ପିଲାମାନେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ର ହୁଅ । ବିକାର ଗୁଡ଼ିକର ବୀଜ ଲଗାଇବା ବନ୍ଦ କର ।

ଗୀତ:- ତୁହ୍ମେ ପାକେ ହମନେ ଜହାଁ ପା ଲିଆ ହୈ...

ଓଁ ଶାନ୍ତି । ମଧୁର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ ! ;ଏବେ ତ କମ୍ ଅଛନ୍ତି, ପୁଣି ଅନେକ ସନ୍ତାନ ହୋଇଯିବେ । ବ□ର୍ମାନ ତୁମେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ରୂପେ କମ ସଂଖ୍ୟାରେ ସନ୍ତାନ ହୋଇଛ ତଥାପି ଏହି ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ତ ସମସ୍ତେ ଜାଣିଛନ୍ତି ନା । ନାମ ହିଁ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ଅଟେ । କେତେ ଢେର ପ୍ରଜା ଅଛନ୍ତି । ସବୁ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ଏହାଙ୍କୁ ମାନିବେ ନିଶ୍ଚୟ । ଏହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ରଚନା ହୋଇଛି ନା । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଲୌକିକ ପିତା ମଧ୍ୟ ଲୌକିକ ପରିବାରର ବ୍ରହ୍ମା ଅଟନ୍ତି କାହିଁକି ନା ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ବଂଶାବଳୀ ତିଆରି ହେଉଛି ନା । ସାଙ୍ଗିଆ ଦ୍ୱାରା ବଂଶାବଳୀ ଚାଲିଥାଏ । ସିଏ ହଦର, ଇଏ ବେହଦର ବାବା ଅଟନ୍ତି । ଏହାଙ୍କ ନାମ ହେଉଛି ପ୍ରଜାପିତା । ସେହି ଲୌକିକ ପିତା ତ ସୀମିତ ସନ୍ତାନ ରଚନା କରିଥାନ୍ତି । କେହି ତ ରଚନା ମଧ୍ୟ କରିନଥାନ୍ତି । ଇଏ ତ ନିଶ୍ଚୟ ରଚନା କରିବେ । ଏପରି କେହି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ନାହିଁ? ଏହାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ତ ସାରା ଦୁନିଆ ଅଟେ । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ହେଲେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା । ମୁସଲମାନମାନେ ମଧ୍ୟ ଯେଉଁ ଆଦମ ବିବି କହୁଛନ୍ତି ତାହା ତ ନିଶ୍ଚୟ କାହାକୁ କହୁଥିବେ ନା । ଏଡମ୍ ଇବ, ଆଦି ଦେବ, ଆଦି ଦେବୀ ଏସବୁ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ହିଁ କୁହାଯିବ । ଯେତେ ବି ଧର୍ମବାଲା ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ଏହାଙ୍କୁ ମାନିବେ ନିଶ୍ଚୟ । ବାସ୍ତବରେ ଜଣେ ହେଲେ ଲୌକିକ ପିତା, ଦ୍ୱିତୀୟରେ ପାରଲୌକିକ ପିତା । ସେହି ପାରଲୌକିକ ପିତା, ଅବିନାଶୀ ସୁଖଦାତା ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ବେହଦ ସ୍ୱର୍ଗର ସୁଖ ପାଇବା ନିମନ୍ତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ଏଠାକୁ ବେହଦର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବେହଦ ସୁଖର ସମ୍ପ□ ପାଇବାକୁ ଆସିଛ । ସ୍ୱର୍ଗରେ ବେହଦର ସୁଖ ନର୍କରେ ବେହଦର ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ କହିପାରିବ । ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଆସିବ । ସମସ୍ତେ ହାୟ-ହାୟ କରିବେ । ବାବା ତୁମକୁ ସାରା ବିଶ୍ୱର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛ ଏବଂ ପୁରୁଷାର୍ଥ ମଧ୍ୟ କରୁଛ । ଇଏ ତ ମାତା-ପିତା ଉଭୟ ହେଲେ ନା । ଏତେ ଢେର ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି । ବେହଦର ମାତା-ପିତାଙ୍କ ସହିତ କେବେ କେହି ଶତ୍ରୁତା ରଖିବେ ନାହିଁ । ମାତା-ପିତାଙ୍କଠାରୁ କେତେ ସୁଖ ମିଳିଥାଏ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରନ୍ତି ତୁମେ ମାତା-ପିତା... ଏକଥା ତ ପିଲାମାନେ ହିଁ ବୁଝିଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନେ ସମସ୍ତେ କେବଳ ପିତାଙ୍କୁ ହିଁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ମାତା-ପିତା କହିବେ ନାହିଁ । କେବଳ ଏହି ଭାରତରେ ହିଁ ଗାନ କରୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମାତା-ପିତା ଆମେ ତୁମର ସନ୍ତାନ... ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ପାଠପଢି ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା, କ□ାରୁ ଫୁଲ ହେଉଛୁ । ବାବା ନାଉରିଆ ହେବା ସହିତ, ବଗିଚାର ମାଲିକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ବାକି ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ମାଳି ଅଟ । ମୋଗଲ ଗାର୍ଡନର ମଧ୍ୟ ମାଳି ଅଛନ୍ତି ନା । ତାଙ୍କର ଦରମା ମଧ୍ୟ କେତେ ଅଧିକ ହୋଇଥିବ । ମାଳି ମଧ୍ୟ କ୍ରମଅନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି ନା । କେହି କେହି ମାଳି ବହୁତ ଭଲ-ଭଲ ଫୁଲ ଲଗାଇଥା'ନ୍ତି । ଫୁଲମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟିଏ ରାଜା ଫୁଲ ମଧ୍ୟ ଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ରାଜା ରାଣୀ, ଫୁଲ ଭଳି ସୁଖଦାତା ଅଟନ୍ତି ନା । ଏଠାରେ ଯଦିଓ ମହାରାଜା-

ମହାରାଣୀ ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଫୁଲ ନୁହଁନ୍ତି । ପତିତ ହେବା ଦ୍ୱାରା କ□ା ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ରାସ୍ତାରେ ଚାଲୁ-ଚାଲୁ କ□ା ଭଳି ଦୁଃଖ ଦେଉଛନ୍ତି । ଅଜାମିଳ ମଧ୍ୟ ଏମାନଙ୍କୁ କୁହାଯାଉଛି । ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ ତୁମେ କରୁଛ । ବାମ ମାର୍ଗରେ ନିମ୍ନଗାମୀ ହେବାର ଚିତ୍ର ଦେଖ କିପରି ଅଶାଳୀନ ଭାବେ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ଦେବତାମାନଙ୍କର ହିଁ ଚିତ୍ର ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ତେବେ ତାହା ହେଲା ବାମମାର୍ଗର ଚିତ୍ର । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏହିସବୁ କଥା ବୁଝିଗଲଣି । ତୁମେ ଏବେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛ । ଆମେ ବିକାରଠାରୁ ବହୁତ ଦୂରକୁ ଯାଉଛୁ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇ ଭାଇ-ଭଉଣୀ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେବା - ଏହା ତ ବହୁତ ବଡ ଅପରାଧ ହୋଇଯିବ । ନାମ ହିଁ ଖରାପ ହୋଇଯାଉଛି, ସେଥିପାଇଁ ଛୋଟ ବୟସରୁ ହିଁ ଯଦି କୌଣସି ଖରାପ କାମ କରିଛ ତେବେ ତାକୁ ବାବାଙ୍କୁ ଶୁଣାଇଦେଲେ ଅଧା କ୍ଷମା ହୋଇଯିବ । ମନେ ତ ରହିଥାଏ ନା । ଅମୁକ ସମୟରେ ମୁଁ ଏହି ଖରାପ କାମ କରିଥିଲି । ବାବାଙ୍କୁ ଲେଖିକରି ଦେଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ବହୁତ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ଓ ସଚ୍ଚୋଟ ଅଟନ୍ତି ସେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ଲେଖି କରି ଦେଇଥାନ୍ତି— ବାବା ମୁଁ ଏହି ସବୁ ଖରାପ କାମ କରିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କ୍ଷମା ତ ହୁଏ ନାହିଁ, ବାକି ସତ୍ୟ କହୁଥିବାରୁ ତାହା ହାଲୁକା ହୋଇଯିବ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଭୁଲିହୋଇଯିବ । ଭୁଲି ପାରିବ ନାହିଁ । ଆଗକୁ ପୁଣି ଏପରି କାମ ନ ହେବା ପାଇଁ ଖବରଦାର କରୁଛି । ବାକି ନିଜ ମନରେ ପଶ୍ଚାତାପ ଆସିଥାଏ । କହୁଛନ୍ତି ବାବା ମୁଁ ଅଜାମିଳ ଥିଲି । ଏହି ଜନ୍ମର ହିଁ କଥା । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ । କେବେଠାରୁ ବାମମାର୍ଗକୁ ଯାଇ ପାପ ଆତ୍ମା ହୋଇଛ ? ଏବେ ବାବା ପୁଣି ଆମକୁ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା କରୁଛନ୍ତି । ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ ହିଁ ଅଲଗା । ଯଦିଓ ଦୁନିଆ ତ ଗୋଟିଏ ହେଲେ ତୁମେ ବୁଝିଗଲଣି ଯେ ଏହା ଦୁଇ ଭାଗରେ ରହିଛି । ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ ଯାହାକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କୁହାଯାଉଛି । ଅନ୍ୟଟି ହେଲା ପାପ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ ଯାହାକୁ ନରକ ବା ଦୁଃଖଧାମ କୁହାଯାଉଛି । ସୁଖର ଦୁନିଆ ଏବଂ ଦୁଃଖର ଦୁନିଆ । ଦୁଃଖ ଦୁନିଆରେ ସମସ୍ତେ ଚିତ୍କାର କରୁଛନ୍ତି ଆମକୁ ମୁକ୍ତ କର, ଆମକୁ ଘରକୁ ନେଇଯାଅ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଘରେ ଯାଇ ବସିବା ନାହିଁ, ପୁଣି ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସିବାକୁ ହେବ । ବ□ମାନ ସମଗ୍ର ଦୁନିଆ ପତିତ ଅଟେ । ଏବେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ପବିତ୍ର ହେଉଛ । ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଛି । ଆଉ କେହି ବି ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଦେଖାଇବେ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ଏପରି ହେଉଛୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ତୁମେ ଏପରି ଥିଲ, ଏବେ ନାହଁ । ପୂଜ୍ୟ ଥିଲ ଏବେ ପୂଜାରୀ ହୋଇଯାଇଛ । ପୁଣି ପୂଜ୍ୟ ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ ଦରକାର । ବାବା କେତେ ଭଲ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଉଛନ୍ତି । ଏହି ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ରାଜକୁମାର ହେବି । ଇଏ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ଅଛନ୍ତି,ତଥାପି ମଧ୍ୟ ସବୁବେଳେ ମନେ ରହୁ ନାହିଁ । ଭୁଲି ଯାଉଛନ୍ତି । କିଏ କେତେ ବି ମେହେନତ କଲେ ମଧ୍ୟ ବ□ମାନ ସେହପରି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅବସ୍ଥା ହେବାର ନାହିଁ । କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ସେତେବେଳେ ହେବ ଯେତେବେଳେ ଲଢେଇ ଲାଗିବାର ସମୟ ଆସିବ । ପୁରୁଷାର୍ଥ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କରିବାକୁ ପଡିବ ନା । ୟାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ବୁଝାଉଛ ଚିତ୍ରରେ ଦେଖ ବାବାଙ୍କ ଚିତ୍ର କେଉଁଠାରେ ଅଛି ? ଏକଦମ୍ ବୃକ୍ଷର ଅନ୍ତରେ ପତିତ ଦୁନିଆରେ ଛିଡା ହୋଇଛନ୍ତି, ଏବଂ ତଳେ ପୁଣି ତପସ୍ୟା କରୁଛନ୍ତି । କେତେ ସହଜ କରି ବୁଝାଯାଉଛି । ଏସବୁ କଥା ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଇଏ ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନଥିଲେ । ବାବା ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସମସ୍ତେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି - ହେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଏଠାକୁ ଆସି ଆମର ଦୁଃଖ ହରଣ କର । ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କର ତ ଦେବତା ଅଟନ୍ତି । ମୂଳବତନରେ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଦେବତା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କରଙ୍କର ରହସ୍ୟ ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା, ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ପ୍ରଭୃତି ଏମାନେ ସବୁ ତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ଥାନ୍ତି ନା । ସୂକ୍ଷ୍ମବତନର ଦୃଶ୍ୟ ତୁମକୁ କେବଳ ବ□ମାନ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେଉଛି । ଏହି ବାବା ମଧ୍ୟ ଫରିସ୍ତା ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ତ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯିଏ ସିଡି ଚିତ୍ରରେ ଉପରେ ଛିଡା ହୋଇଛନ୍ତି ସେ ପୁଣି ତଳେ ତପସ୍ୟା କରୁଛନ୍ତି । ଚିତ୍ରରେ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ପରିଷ୍କାର ଭାବରେ ଦେଖାଯାଇଛି । ବ୍ରହ୍ମା ନିଜକୁ ଭଗବାନ ବୋଲି କେଉଁଠି କହୁଛନ୍ତି ? ଇଏ ତ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ମୂଲ୍ୟହୀନ

ଥିଲି, ତତ୍□ମ୍ । ଏବେ ମୂଲ୍ୟବାନ୍ ହେଉଛି ତତ୍□ମ୍ । କେତେ ସହଜ ବୁଝାଇବାର କଥା । କେବେ କେହି ଏକଥା କହିଲେ ତାଙ୍କୁ କୁହ ଇଏ କଳିଯୁଗର ଶେଷରେ ଛିଡା ହୋଇଛନ୍ତି ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ବୃକ୍ଷର ଜୀର୍ଣ୍ଣଶୀର୍ଣ୍ଣ, ଅବସ୍ଥା ହେଉଛି ଏବଂ ଏହାଙ୍କର ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥା ହେଉଛି ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ଏବେ ରାଜଯୋଗର ତପସ୍ୟା କରୁଛନ୍ତି । ତପସ୍ୟା କଲାବାଲାଙ୍କୁ ଦେବତା କିପରି କୁହାଯିବ ? ରାଜଯୋଗ ଶିକ୍ଷା କରି ଏହିପରି ହେବେ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ମୁକୁଟଧାରୀ କରାଉଛନ୍ତି ନା । ଏମାନେ ପୁଣି ଦେବତା ହେଉଛନ୍ତି । ଏପରି ତ ୧୦-୨୦ ଜଣ ପିଲାଙ୍କର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ରଖିପାରିବ । କେବଳ ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ରଖାଯାଇଛି ଯେ ଆମେ ଏହିପରି ହେଉଛୁ । ଆଗରୁ ସମସ୍ତଙ୍କର ଏପରି ଫଟ ତିଆରି କରାଯାଉଥିଲା । ଏସବୁ ବୁଝାଇବାର କଥା ଅଟେ ନା । ଗୋଟିଏ ପଟେ ସାଧାରଣ ଫଟ, ଅନ୍ୟ ପଟେ ଡବଲ ମୁକୁଟଧାରୀ ଫଟ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଏହିପରି ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ସେହିମାନେ ହିଁ ହେବେ ଯାହାଙ୍କର ବାବାଙ୍କର ସହିତ ଲାଇନ୍ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ କ୍ଲିଅର ଥିବ ଏବଂ ବହୁତ ମଧୁର ହୋଇଥିବେ । ଏବେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କାମ-କ୍ରୋଧ ଇତ୍ୟାଦିର ବୀଜ କେତେ ଅଧିକ ତୀବ୍ର ହୋଇଗଲାଣି । ସମସ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ୫ ବିକାର ରୂପୀ ବୀଜର ବୃକ୍ଷ ବିସ୍ତାର ହୋଇଗଲାଣି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏପରି ବୀଜ ତୁମକୁ ଆଉ ବୁଣିବାର ନାହିଁ । ସଂଗମଯୁଗରେ ତୁମକୁ ଦେହ-ଅଭିମାନର ବୀଜ ବୁଣିବାର ନାହିଁ । କାମର ବୀଜ ବୁଣିବାର ନାହିଁ । ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ ପୁଣି ରାବଣ ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ବାବା ବସି ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ମନ୍‌ମନାଭବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ସବୁଠାରୁ ପଛରେ, ଇଏ ବ୍ରହ୍ମା ଅଛନ୍ତି ପୁଣି ସବୁଠାରୁ ଆଗରେ ମଧ୍ୟ ଇଏ ବ୍ରହ୍ମା ହିଁ ଅଛନ୍ତି । ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା କେତେ ପବିତ୍ର ହେଉଛନ୍ତି । ଆରମ୍ଭରୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେଉଥିଲା । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଯେତେବେଳେ ନବଧା ଭକ୍ତି କରିଥାନ୍ତି ସେତେବେଳେ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ । ଏଠାରେ ତ ଏମାନେ ବସି-ବସି ଧ୍ୟାନରେ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ଏହାକୁ ଜାଦୁ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ଏହା ତ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ୍ ଜାଦୁ ଅଟେ । ମୀରା ତ ବହୁତ ତପସ୍ୟା କରିଥିଲା, ସାଧୁ-ସନ୍ଥମାନଙ୍କର ସଙ୍ଗ କରିଥିଲା । ଏଠାରେ ସାଧୁ ସନ୍ଥ ଆଦି କାହାଁନ୍ତି । ଇଏ ତ ବାବା ଅଟନ୍ତି ନା । ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ହେଉଛନ୍ତି ଶିବବାବା । କହୁଛନ୍ତି ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବୁ । ଇଏ ତ ଗୁରୁ ନୁହଁନ୍ତି । ଶିବବାବା ତ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି କାହା ସହିତ ମିଶିବାକୁ ଚାହୁଁଛ ? ସେହି ଗୁରୁମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଯାଇ ଭେଟି ରଖିଥାନ୍ତି । ଏହି ବାବା ତ ବେହଦର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି । ଏଠାରେ ଭେଟି ଆଦି ଚଢାଇବାର କିଛି କଥା ନାହିଁ । ଇଏ ପଇସା କ'ଣ କରିବେ ? ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ମୁଁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛି । ପିଲାମାନେ ଯାହା କିଛି ପଇସା ଆଦି ଦେଉଛନ୍ତି ସେଥିରେ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଘର ତିଆରି ହେଉଛି । ପଇସା ତ ନା ଶିବବାବାଙ୍କର ଦରକାର ନା ବ୍ରହ୍ମା ବାବାଙ୍କର ଦରକାର । ଏହି ଘର ସବୁ ପିଲାମାନଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ତିଆରି କରାଯାଉଛି, ପିଲାମାନେ ହିଁ ଆସି ରହୁଛନ୍ତି । କେହି ଗରୀବ ପୁଣି କେହି ସାହୁକାର ଅଛନ୍ତି, କେହି ତ ଦୁଇଟଙ୍କା ମଧ୍ୟ ପଠାଇ ଦେଉଛନ୍ତି— ବାବା ମୋର ଗୋଟିଏ ଇଟା ଲଗାଇ ଦିଅ । କେହି ପୁଣି ହଜାରେ ଟଙ୍କା ପଠାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଉଭୟଙ୍କର ଭାବନା ତ ସମାନ ଅଟେ ନା । ତେଣୁ ଉଭୟଙ୍କର ସମାନ ଭାଗ୍ୟଜମା ହୋଇଯାଉଛି । ଯେବେ ପିଲାମାନେ ଆସୁଛନ୍ତିଯେଉଁଠି ଇଚ୍ଛା ସେଠି ରୁହନ୍ତୁ । ଯେଉଁମାନେ ଘର ତିଆରି କରାଇଛନ୍ତି ସେମାନେ ଆସିଲେ ତାଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ ଆରାମରେ ରଖାଇବେ । କେହି ପୁଣି କହିଦେଉଛନ୍ତି ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ଖାତିରୀ ହେଉଛି । ଆରେ ତାହା ତ ନିଶ୍ଚୟ କରିବାକୁ ପଡିବ ନା । କିଏ କିପରି ଅଟନ୍ତି, କେହି କେହି ତ ଯେଉଁଠି ସେଠି ରହି ଯାଇପାରିବେ । କେହି ପୁଣି ବହୁତ ସୁକୁମାରିଆ ଥା'ନ୍ତି, ବିଦେଶରେ ରହିଲାବାଲା ଅଥବା ବଡ-ବଡ ମହଲରେ ରହିଲାବାଲା ଅଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦେଶରେ ବଡ-ବଡ ଧନୀ ଲୋକମାନ ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ଘର ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ଏଠାକୁ ଦେଖ କେତେ ଢେର ସନ୍ତାନ ଆସୁଛନ୍ତି । ଆଉ କୌଣସି ବାପର ଏପରି ଖିଆଲ ଆସିବ ନାହିଁ । ହୁଏତ ୧୦-୧୨-୨୦ ନାତି-ନାତୁଣୀ ଥିବେ । ଆଚ୍ଛା, କାହାର ୨୦୦-୫୦୦ ମଧ୍ୟ ହୁଅନ୍ତୁ

ତାହାଠାରୁ ଅଧିକ ତ ହେବେ ନାହିଁ ନା । ଏହି ବାବାଙ୍କର ପରିବାର ତ କେତେ ବଡ, ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିବ । ଏଠାରେ ତ ରାଜଧାନୀର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ଲୌକିକ ବାପାର ପରିବାର କେତେ ହେବେ । ତେବେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ପରିବାର କେତେ ହୋଇଗଲେ । କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଯେତେବେଳେ ଆସନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ କଥା ତୁମ କାନରେ ସବୁ ପଡିଥାଏ । ବାବାଙ୍କ ନିମନ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ନା- ହେ ପ୍ରଭୁ ତୁମର ଗତି-ମତ ସବୁଠାରୁ ଅଲଗା ଅଟେ । ଭକ୍ତି ଏବଂ ଜ୍ଞାନରେ ଦେଖ କେତେ ଫରକ ରହିଛି ।

ବାବା ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବାକୁ ହେଲେ ଦୈବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଏବେ ତ କ□ା ଅଛ ନା । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ମୁଁ ନିର୍ଗୁଣ ହାର ମୋ ପାଖରେ କୌଣସି ଗୁଣ ନାହିଁ । ବାକି ୫ ବିକାରର ଅବଗୁଣ ତ ଅଛି, ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ଅଟେ । ଏବେ ତୁମକୁ କେତେ ଭଲ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ପରି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଜ୍ଞାନ ଏତେ ଖୁସି ଦିଏ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଉପରେ ଅର୍ଥାତ୍ ମୂଳବତନର ବାସିନ୍ଦା ଅଟୁ । ସୂକ୍ଷ୍ମବତନରେ ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କର ଅଛନ୍ତି ତାହା ମଧ୍ୟ କେବଳ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଅର୍ଥାତ୍ ବିଷ୍ଣୁ ମଧ୍ୟ ଏଠାକାର ଅଟନ୍ତି । ଏହା କେବଳ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ । ବ୍ୟକ୍ତ ବ୍ରହ୍ମାରୁ ପୁଣି ସୂକ୍ଷ୍ମବତନିବାସୀ ବ୍ରହ୍ମା ଫରିସ୍ତା କିପରି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି, ସେହି ସଂକେତ ହିଁ ରହିଛି । ବାକି ସେଠାରେ କିଛି ହେଲେ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ସବୁକଥା ବୁଝିବା ସହ, ଧାରଣା କରି ଚାଲିଛ । କିଛି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ । ତୁମେ ଅନେକ ଥର ଦେବତା ହୋଇଛ, ଦୈବୀରାଜ୍ୟ ଥିଲା ନା । ଏହି ଚକ୍ର ଘୂରି ଚାଲିଛି । ତାହା ବିନାଶୀ ନାଟକ ଏହା ଅନାଦୀ ଅବିନାଶୀ ନାଟକ । ତୁମ ବ୍ୟତୀତ ଏକଥା ଆଉ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ । ଏସବୁ ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ପରମ୍ପରାରୁ ଚାଲି ଆସୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଜ୍ଞାନ ବ□ମାନ ତୁମକୁ ଶୁଣାଉଛି । ପୁଣି ଏହା ପ୍ରାୟଃ ଲୋପ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ରାଜ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଲାପରେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ରହିବ ନାହିଁ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ସର୍ବଦା ସ୍ମୃତି ରହୁ ଯେ ବ□ମାନ ମୁଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛି ସେଥିପାଇଁ ମୋତେ ବିକାର ଗୁଡିକଠାରୁ ବହୁତ-ବହୁତ ଦୂରରେ ରହିବାକୁ ହେବ । କେବେହେଲେ କ୍ରିମିନାଲ୍ ଏସାଲ୍ଟ (କାମ ବିକାର ଭଳି ଅପରାଧ) ନ ହେଉ । ବାବାଙ୍କ ସହିତ ବହୁତ-ବହୁତ ଅନେଷ୍ଟ (ସଚ୍ଚୋଟ) ଏବଂ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଦ୍ୱି-ମୁକୁଟଧାରୀ ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ବହୁତ ବହୁତ ମଧୁର ହେବାକୁ ପଡିବ । ବୁଦ୍ଧିର ଲାଇନ୍ ସର୍ବଦା କ୍ଲିଅର ଅର୍ଥାତ୍ ନିର୍ମଳ ରଖିବାକୁ ହେବ । ରାଜଯୋଗର ତପସ୍ୟା କରିବାକୁ ପଡିବ ।

ବରଦାନ:- ଈଶ୍ୱରୀୟ ନିଶା ଦ୍ୱାରା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଭୁଲି ସର୍ବ ପ୍ରାପ୍ତି ସମ୍ପନ୍ନ ହୁଅ ।

ଯେପରି ନିଶା ଦ୍ରବ୍ୟ ସେବାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ କିଛି ଭୁଲିଯାଇଥା'ନ୍ତି, ସେହିପରି ଏହି ଈଶ୍ୱରୀୟ ନିଶା ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖ ଦୁନିଆକୁ ସହଜରେ ଭୁଲାଇ ଦେଇଥାଏ । ସେହି ନିଶାରେ ତ ବହୁତ କ୍ଷତି ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ଅଧିକ ପିଇବା ଦ୍ୱାରା ଦୁନିଆରୁ ବିଦାୟ ମଧ୍ୟ ନେବାକୁ ପଡିଥାଏ କିନ୍ତୁ ଏହି ନିଶା ଅବିନାଶୀ କରିଦିଏ । ଯେଉଁମାନେ ସର୍ବଦା ଈଶ୍ୱରୀୟ ନିଶାରେ ମସ୍ତ ରହିଥା'ନ୍ତି ସେମାନେ ସର୍ବ ପ୍ରାପ୍ତ ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଏକମାତ୍ର ବାବା ଅନ୍ୟ କେହି ନୁହେଁ - ଏହି ସ୍ମୃତି ହିଁ ନିଶା ଚଢାଇ ଦେଇଥାଏ, ଏହି ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସମର୍ଥୀ ଆସିଥାଏ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ପରସ୍ପରକୁ ନକଲ କରିବା ପରିବ□େ ବାବାଙ୍କୁ ନକଲ କର ।